Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 15ης Ιουλίου 2015*

«Ανταγωνισμός — Συμπράξεις — Ευρωπαϊκή αγορά προεντεταμένου χάλυβα — Καθορισμός των τιμών, κατανομή της αγοράς και ανταλλαγή ευαίσθητων πληροφοριών εμπορικής φύσεως — Απόφαση διαπιστώνουσα παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ — Συνεργασία κατά τη διοικητική διαδικασία — Άρθρο 139, στοιχείο α', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου»

Στην υπόθεση T-406/10,

Emesa-Trefilería SA, με έδρα την Arteixo (Ισπανία),

Industrias Galycas SA, με έδρα τη Vitoria (Ισπανία),

εκπροσωπούμενες από τους A. Creus Carreras και A. Valiente Martin, δικηγόρους,

προσφεύγουσες,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τον V. Bottka και την F. Castilla Contreras, στη συνέχεια, από τους V. Bottka και A. Biolan, επικουρούμενους από την M. Gray, barrister,

καθής,

υποστηριζόμενης από το

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο από τον F. Florindo Gijón και την R. Liudvinaviciute-Cordeiro,

παρεμβαίνον,

με αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως και μεταρρυθμίσεως της αποφάσεως C(2010) 4387 τελικό της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 2010, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/38344 — Προεντεταμένος χάλυβας), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση C(2010) 6676 τελικό της Επιτροπής, της 30ής Σεπτεμβρίου 2010, και με την απόφαση C(2011) 2269 τελικό της Επιτροπής, της 4ης Απριλίου 2011,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Frimodt Nielsen (εισηγητή), πρόεδρο, F. Dehousse και A. M. Collins, δικαστές,

γραμματέας: Σ. Σπυροπούλου, υπάλληλος διοικήσεως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 26ης Ιουνίου 2014,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση[1] *[παραλείπονται]*

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

113 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αντλείται, κατ' ουσίαν, από το ότι η διαδικασία που ακολουθείται σε θέματα παραβάσεων του δικαίου του ανταγωνισμού είναι παράνομη υπό το πρίσμα του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ και του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, καθόσον, σε ποινική διαδικασία, δεν επιτρέπεται να ανατεθούν σωρευτικώς στην Επιτροπή τα καθήκοντα της έρευνας, της κινήσεως της διώξεως και της λήψεως αποφάσεως επιβάλλουσας κύρωση χωρίς την υποβολή των εν λόγω αποφάσεων σε πλήρη έλεγχο από το Γενικό Δικαστήριο, έλεγχο που το τελευταίο δεν πραγματοποιεί, κατά τις προσφεύγουσες.

Υπόμνηση των αρχών

114 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, με την απόφαση Schindler Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 69 ανωτέρω (EU:C:2013:522), το Δικαστήριο έχει κρίνει τα εξής:

«33. […] Αντιθέτως προς όσα διατείνονται οι αναιρεσείουσες, το γεγονός ότι οι επιβάλλουσες πρόστιμα αποφάσεις στο πεδίο του ανταγωνισμού εκδίδονται από την Επιτροπή δεν συνιστά αυτό καθαυτό παράβαση του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ, όπως ερμηνεύεται από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Επισημαίνεται συναφώς ότι με την προμνησθείσα απόφαση A. Menarini Diagnostics κατά Ιταλίας, η οποία αφορούσε κύρωση επιβληθείσα από την ιταλική ρυθμιστική αρχή ανταγωνισμού λόγω στρεβλωτικών του ανταγωνισμού πρακτικών ανάλογων προς αυτές που προσάπτονται στις αναιρεσείουσες, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου έκρινε ότι, λαμβανομένου υπόψη του ύψους του επιβληθέντος προστίμου, η κύρωση είχε, λόγω της αυστηρότητάς της, ποινικό χαρακτήρα.

34. Εντούτοις, στη σκέψη 58 της εν λόγω αποφάσεως το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου τόνισε ότι η ανάθεση σε διοικητικές αρχές του καθήκοντος να διώκουν και να κολάζουν τις παραβάσεις των κανόνων ανταγωνισμού δεν αντιβαίνει στην ΕΣΔΑ, εφόσον ο ενδιαφερόμενος έχει τη δυνατότητα να προσβάλει κάθε τέτοια βλαπτική για τα συμφέροντά του απόφαση ενώπιον δικαστηρίου που παρέχει τις προβλεπόμενες στο άρθρο 6 της ΕΣΔΑ εγγυήσεις.

35. Στη σκέψη 59 της προμνησθείσας αποφάσεως A. Menarini Diagnostics κατά Ιταλίας, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου διευκρίνισε ότι η τήρηση του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ δεν αποκλείει, στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας, μια "ποινή" να επιβάλλεται πρώτα από διοικητική αρχή. Η τήρηση της εν λόγω διατάξεως επιτάσσει πάντως να υπόκειται σε μεταγενέστερο έλεγχο εκ μέρους δικαιοδοτικού οργάνου που διαθέτει πλήρη δικαιοδοσία κάθε απόφαση διοικητικής αρχής που δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ. Μεταξύ των χαρακτηριστικών ενός τέτοιου οργάνου καταλέγεται η εξουσία μεταρρυθμίσεως κάθε σημείου της αποφάσεως του ιεραρχικώς κατώτερου οργάνου, είτε το

1 — Παρατίθενται μόνον οι σκέψεις των οποίων η δημοσίευση κρίνεται σκόπιμη από το Γενικό Δικαστήριο.

σημείο αυτό αφορά πραγματικά περιστατικά είτε αφορά νομικά ζητήματα. Το δικαιοδοτικό όργανο πρέπει ιδίως να έχει αρμοδιότητα να εξετάσει όλα τα πραγματικά και νομικά ζητήματα που ασκούν επιρροή επί της διαφοράς της οποίας επιλαμβάνεται.

36. Συναφώς, κρίνοντας επί της αρχής της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, ήτοι της γενικής αρχής του δικαίου της Ένωσης που θεμελιώνεται σήμερα στο άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και που αντιστοιχεί στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ, το Δικαστήριο τόνισε ότι, πέραν του προβλεπόμενου στη Συνθήκη ΛΕΕ ελέγχου νομιμότητας, ο δικαστής της Ένωσης διαθέτει πλήρη δικαιοδοσία η οποία του απονέμεται δυνάμει του άρθρου 31 του κανονισμού 1/2003, κατά το άρθρο 261 ΣΛΕΕ, και η οποία του παρέχει την εξουσία να υποκαθιστά την Επιτροπή προβαίνοντας στη δική του εκτίμηση και, κατά συνέπεια, να εξαλείφει, μειώνει ή να αυξάνει το πρόστιμο ή τη χρηματική ποινή που επιβλήθηκαν (απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Χαλκόρ κατά Επιτροπής, C-386/10 P, EU:C:2011:815, σκέψη 63).

37. Όσον αφορά τον έλεγχο νομιμότητας, το Δικαστήριο υπενθύμισε ότι ο δικαστής της Ένωσης οφείλει να προβαίνει στον έλεγχο αυτό βάσει των προσκομιζόμενων από τον προσφεύγοντα στοιχείων προς στήριξη των προβαλλόμενων λόγων ακυρώσεως και δεν μπορεί να επαφίεται στο περιθώριο εκτιμήσεως που διαθέτει η Επιτροπή ούτε όσον αφορά την επιλογή των συνεκτιμώμενων στοιχείων κατά την εφαρμογή των κριτηρίων που προβλέπουν οι κατευθυντήριες γραμμές του 1998 ούτε όσον αφορά την αξιολόγηση των στοιχείων αυτών προκειμένου να αρνηθεί τη διενέργεια διεξοδικού ελέγχου των νομικών και των πραγματικών ζητημάτων (απόφαση Χαλκόρ κατά Επιτροπής, EU:C:2011:815, σκέψη 62).

38. Δεδομένου ότι ο έλεγχος που προβλέπουν οι Συνθήκες συνεπάγεται ότι ο δικαστής της Ένωσης ελέγχει τόσο τα νομικά όσο και τα πραγματικά ζητήματα και ότι έχει εξουσία να εκτιμά τα αποδεικτικά στοιχεία, να ακυρώνει την προσβαλλόμενη απόφαση και να τροποποιεί το ποσό των προστίμων, το Δικαστήριο συνήγαγε ότι δεν προκύπτει ότι ο έλεγχος νομιμότητας του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, που συμπληρώνεται από την κατ' άρθρο 31 του κανονισμού 1/2003 πλήρη δικαιοδοσία ως προς το ποσό του προστίμου, αντιβαίνει προς τις επιταγές της αρχής της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας κατά την έννοια του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων (απόφαση Χαλκόρ κατά Επιτροπής, EU:C:2011:815, σκέψη 67).»

115 Εξάλλου, η έλλειψη αυτεπάγγελτου ελέγχου του συνόλου της επίδικης αποφάσεως δεν αντιβαίνει στην αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας. Η τήρηση της αρχής αυτής δεν προϋποθέτει οπωσδήποτε ότι το Γενικό Δικαστήριο, το οποίο σαφώς οφείλει να απαντά στους προβαλλόμενους λόγους ακυρώσεως και να ασκεί έλεγχο των πραγματικών και των νομικών ζητημάτων, υποχρεούται να προβαίνει αυτεπαγγέλτως σε πλήρη εκ νέου εξέταση της δικογραφίας (αποφάσεις της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Χαλκόρ κατά Επιτροπής, C-386/10 P, Συλλογή, EU:C:2011:815, σκέψη 66, και της 26ης Οκτωβρίου 2013, Kone κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-510/11 P, EU:C:2013:696, σκέψη 32).

116 Όσον αφορά το σχετικό πεδίο εφαρμογής των αποφάσεων ακυρώσεως, το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως κρίνει ότι απόφαση που λαμβάνεται στον τομέα του ανταγωνισμού έναντι περισσοτέρων επιχειρήσεων, μολονότι συνταχθείσα και δημοσιευθείσα υπό τη μορφή μιας και μόνον αποφάσεως, πρέπει να αναλύεται ως δέσμη ατομικών αποφάσεων με τις οποίες διαπιστώνεται έναντι κάθε μιας από τις αποδέκτριες επιχειρήσεις η παράβαση ή οι παραβάσεις που έγιναν δεκτές εναντίον της και της επιβάλλουν, ενδεχομένως, πρόστιμο (αποφάσεις της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, Επιτροπή κατά AssiDomän Kraft Products κ.λπ., C-310/97 P, Συλλογή, EU:C:1999:407, σκέψεις 49 επ., και της 15ης Οκτωβρίου 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P έως C-252/99 P και C-254/99 P, Συλλογή, EU:C:2002:582, σκέψη 100).

117 Με την απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, Team Relocations κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-444/11 P, EU:C:2013:464), το Δικαστήριο έκρινε ότι, αν ο αποδέκτης αποφάσεως αποφασίσει να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως, ο δικαστής της Ένωσης επιλαμβάνεται μόνο των στοιχείων της αποφάσεως

που αφορούν τον προσφεύγοντα, ενώ τα στοιχεία που αφορούν άλλους αποδέκτες δεν εμπίπτουν στο αντικείμενο της διαφοράς την οποία ο εν λόγω δικαστής καλείται να επιλύσει, υπό την επιφύλαξη ωστόσο ειδικών περιστάσεων, και παρέπεμψε συναφώς στην απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2013, Επιτροπή κατά Tomkins (C-286/11 P, Συλλογή, EU:C:2013:29, σκέψεις 43 και 49).

118 Κατά τα λοιπά, η απόφαση παραμένει δεσμευτική για τους αποδέκτες που δεν άσκησαν προσφυγή ακυρώσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 116 ανωτέρω, EU:C:2002:582, σκέψη 100).

119 Εξάλλου, έχει κριθεί ότι οι διαδικαστικές εγγυήσεις που πρέπει να συνοδεύουν τη διαδικασία που ακολουθείται σε θέματα παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού δεν επιβάλλουν στην Επιτροπή να διαρθρώνει την εσωτερική της οργάνωση κατά τέτοιο τρόπο ώστε να αποκλείει το ενδεχόμενο ένας και ο αυτός υπάλληλος να ενεργεί, στο πλαίσιο της ίδιας υποθέσεως, ως εξεταστής και ως εισηγητής (βλ. απόφαση της 11ης Μαρτίου 1999, Aristrain κατά Επιτροπής, T-156/94, Συλλογή, EU:T:1999:53, σκέψη 26 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

120 Το Δικαστήριο έχει εξάλλου κρίνει ότι τίποτε δεν εμποδίζει τα μέλη της Επιτροπής που είναι αρμόδια να λάβουν απόφαση περί επιβολής προστίμου να ενημερώνονται για τα αποτελέσματα της ακροάσεως από πρόσωπα στα οποία η Επιτροπή ανέθεσε τη διεξαγωγή της (απόφαση της 15ης Ιουλίου 1970, Buchler κατά Επιτροπής, 44/69, Συλλογή, EU:C:1970:72, σκέψεις 19 έως 23).

Επί της βασιμότητας του πρώτου λόγου

121 Στις 18 Δεκεμβρίου 2013, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας του άρθρου 64 του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να θέσει εγγράφως στις προσφεύγουσες ερώτημα όσον αφορά τις ενδεχόμενες συνέπειες της αποφάσεως Schindler Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 69 ανωτέρω (EU:C:2013:522), επί του πρώτου λόγου της προσφυγής. Οι προσφεύγουσες ανταποκρίθηκαν στο αίτημα αυτό στις 30 Ιανουαρίου 2014.

122 Οι προσφεύγουσες επισήμαναν επ' αυτού ότι, παρά την απόφαση Schindler Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 69 ανωτέρω (EU:C:2013:522), εμμένουν στον πρώτο λόγο ακυρώσεως (βλ. σκέψη 111 ανωτέρω).

123 Αφενός, πρέπει να απορριφθεί, λαμβανομένης υπόψη της υπομνησθείσας στις σκέψεις 114 επ. ανωτέρω νομολογίας, το σύνολο των αιτιάσεων που αντλούνται από μη συμβατότητα με το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ και το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της αφορώσας σύμπραξη διαδικασίας που κίνησε η Επιτροπή, όπως προβλέπεται από τον κανονισμό 1/2003, καθώς και από φερόμενη έλλειψη ασκήσεως δικαστικού ελέγχου πλήρους δικαιοδοσίας εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου στον τομέα αυτόν.

124 Η υπομνησθείσα ανωτέρω, στη σκέψη 115, νομολογία οδηγεί επίσης στην απόρριψη των αιτιάσεων που αντλούνται από έλλειψη αυτεπάγγελτου ελέγχου από το Γενικό Δικαστήριο του συνόλου της επίδικης αποφάσεως.

125 Πρέπει επίσης να απορριφθεί η επιχειρηματολογία των προσφευγουσών κατά την οποία, κατ' ουσίαν, η έλλειψη αποτελεσμάτων erga omnes των αποφάσεων ακυρώσεως μιας ατομικής αποφάσεως στον τομέα του ανταγωνισμού με την οποία επιβάλλεται πρόστιμο στον αποδέκτη της είναι ασύμβατη με την απαίτηση πλήρους ελέγχου εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου και καθιστά όλη τη διαδικασία που εφάρμοσε η Επιτροπή και το Γενικό Δικαστήριο ασύμβατη με τις επιταγές του άρθρου 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ.

126 Πρώτον, πρέπει να υπομνησθεί ότι η ακύρωση ατομικής αποφάσεως έχει αποτέλεσμα erga omnes και ισχύει προς όλους, αλλά, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 116 ανωτέρω, δεν αντλούν όλοι όφελος από αυτήν —αντιθέτως προς την ακύρωση πράξεως γενικής ισχύος— υπό την επιφύλαξη ωστόσο ειδικών περιστάσεων (απόφαση Επιτροπή κατά Tomkins, σκέψη 117 ανωτέρω, EU:C:2013:29, σκέψεις 43 και 49). Απόφαση ακυρώσεως μιας αποφάσεως που αποτελεί μέρος μιας δέσμης ατομικών αποφάσεων στο πλαίσιο σχετικής με συμπράξεις διαδικασίας την οποία κίνησε η Επιτροπή ενδέχεται, επομένως, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να έχει συνέπειες και για άλλους εκτός από τον προσφεύγοντα στη διαδικασία που οδήγησε στην εν λόγω απόφαση ακυρώσεως.

127 Δεύτερον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με την απόφαση Schindler Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 69 ανωτέρω (EU:C:2013:522), το Δικαστήριο θέλησε να επικυρώσει τη συμβατότητα με το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ και το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων του συνόλου της σχετικής με συμπράξεις διαδικασίας που διεξάγει η Επιτροπή και το Γενικό Δικαστήριο. Η ορθότητα του ως άνω συμπεράσματος δεν αναιρείται, επομένως, από τα επιχειρήματα των προσφευγουσών, κατά τα οποία το Γενικό Δικαστήριο δεν ασκεί πλήρη έλεγχο επί της αποφάσεως της Επιτροπής διότι οι αποφάσεις ακυρώσεως δεν έχουν αποτελέσματα erga omnes, εφόσον το Δικαστήριο, αποφαινόμενο στην υπόθεση Schindler Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 69 ανωτέρω (EU:C:2013:522), έλαβε οπωσδήποτε υπόψη την πάγια νομολογία του η οποία υπομνήσθηκε στις σκέψεις 116 έως 118 ανωτέρω.

128 Τέλος, τρίτον, και εφόσον είναι απαραίτητο, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, ο δικαστής της Ένωσης δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να υποκαταστήσει τη συντακτική εξουσία της Ένωσης και να προβεί σε τροποποίηση του συστήματος των μέσων παροχής δικαστικής προστασίας και των διαδικασιών που προβλέπει η Συνθήκη [βλ. απόφαση της 21ης Απριλίου 2005, Holcim (Deutschland) κατά Επιτροπής, T-28/03, Συλλογή, EU:T:2005:139, σκέψη 34 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

129 Επομένως, η αιτίαση που αντλείται από την έλλειψη αποτελέσματος erga omnes των αποφάσεων ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

130 Αφετέρου, όσον αφορά την επιχειρηματολογία που προέβαλαν οι προσφεύγουσες προς απάντηση στις γραπτές ερωτήσεις που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο, καθώς και στις ερωτήσεις που τέθηκαν επί του θέματος αυτού κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επιχειρηματολογία αυτή είναι, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμη.

131 Επισημαίνεται ότι ο κανονισμός 1/2003 δεν προβλέπει ότι η απόφαση που περατώνει τη διοικητική διαδικασία είναι η απόφαση που λαμβάνει το Γενικό Δικαστήριο. Η επιχειρηματολογία αυτή υπό το πρίσμα lege ferenda —πράγμα που αναγνώρισαν εξάλλου οι προσφεύγουσες κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση— δεν έχει κανένα έρεισμα στην εφαρμοστέα στην παρούσα διαφορά νομοθεσία και δεν μπορεί επομένως να βασιστεί επ' αυτής προσφυγή ακυρώσεως κατά αποφάσεως της Επιτροπής.

132 Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί ότι, βεβαίως, το άρθρο 25, παράγραφος 5, του κανονισμού 1/2003 προβλέπει ότι η παραγραφή επέρχεται το αργότερο κατά τη λήξη χρονικού διαστήματος ίσου τουλάχιστον με το διπλάσιο της προθεσμίας παραγραφής, υπό την προϋπόθεση ότι η Επιτροπή δεν έχει επιβάλει πρόστιμο ή χρηματική ποινή. Εξάλλου, το άρθρο 25, παράγραφος 5, διευκρινίζει ότι η μέγιστη προθεσμία των δέκα ετών παρατείνεται κατά χρονικό διάστημα ίσο με τον χρόνο αναστολής της παραγραφής κατά τα προβλεπόμενα στην παράγραφο 6. Όμως, το άρθρο 25, παράγραφος 6, του ίδιου κανονισμού προβλέπει ότι η παραγραφή που ισχύει για την επιβολή προστίμων και χρηματικών ποινών αναστέλλεται επίσης για όσο χρόνο η απόφαση της Επιτροπής αποτελεί αντικείμενο εκκρεμούσας διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

133 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή εξέδωσε απόφαση επιβολής προστίμου μετά τη λήξη της προθεσμίας των δέκα ετών που προβλέπει το άρθρο 25, παράγραφος 5, του κανονισμού 1/2003.

134 Συνεπώς, στο μέτρο που οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι η παραγραφή επήλθε ως προς αυτές, επισημαίνεται ότι άσκησαν την προσφυγή τους στις 15 Σεπτεμβρίου 2010 και ότι επομένως η παραγραφή ανεστάλη από την ημερομηνία αυτήν, κατά το άρθρο 25, παράγραφος 6, του κανονισμού 1/2003.

135 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει, επομένως, να απορριφθεί στο σύνολό του.

[παραλείπονται]

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

Υπόμνηση των αρχών

152 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, μόνον επιχείρηση η οποία συνεργάσθηκε με την Επιτροπή βάσει της ανακοινώσεως περί επιείκειας μπορεί, βάσει της ως άνω ανακοινώσεως, να τύχει μειώσεως του προστίμου το οποίο θα της είχε επιβληθεί αν δεν είχε συνεργαστεί. Η ως άνω μείωση δεν μπορεί να επεκταθεί σε εταιρία η οποία, για μέρος του χρονικού διαστήματος κατά το οποίο διήρκεσε η επίδικη παράβαση, ανήκε στην ενιαία οικονομική μονάδα που συνιστούσε μια επιχείρηση, αλλά είχε παύσει να ανήκει σε αυτήν κατά το χρονικό σημείο της συνεργασίας της με την Επιτροπή. Αντίθετη ερμηνεία θα σήμαινε γενικώς ότι, στις περιπτώσεις διαδοχής επιχειρήσεων, εταιρία η οποία μετέσχε αρχικώς σε παράβαση ως μητρική μιας θυγατρικής εταιρίας που εμπλεκόταν άμεσα στην παράβαση αυτή και η οποία μεταβιβάζει την ως άνω θυγατρική σε άλλη επιχείρηση θα ετύγχανε, ενδεχομένως, της μειώσεως του προστίμου που θα εχορηγείτο στην τελευταία αυτή επιχείρηση λόγω της συνεργασίας της με την Επιτροπή, έστω και αν η εν λόγω εταιρία δεν είχε συμβάλει η ίδια στην αποκάλυψη της επίδικης παραβάσεως ούτε είχε ασκήσει αποφασιστική επιρροή, κατά το χρονικό σημείο της συνεργασίας αυτής, στην πρώην θυγατρική της. Συγκεκριμένα, δεδομένου του σκοπού της ανακοινώσεως περί επιείκειας, που συνίσταται στην παροχή κινήτρου για την αποκάλυψη συμπεριφορών οι οποίες αντιβαίνουν στο δίκαιο ανταγωνισμού της Ένωσης, και προκειμένου να εξασφαλισθεί η αποτελεσματική εφαρμογή του δικαίου αυτού, τίποτε δεν δικαιολογεί την επέκταση της μειώσεως του προστίμου που χορηγήθηκε σε επιχείρηση λόγω της συνεργασίας της με την Επιτροπή σε επιχείρηση η οποία, ενώ κατά το παρελθόν ήλεγχε τον εμπλεκόμενο στην επίδικη παράβαση τομέα δραστηριότητας, δεν συνέβαλε η ίδια στην αποκάλυψη της παραβάσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 30ής Απριλίου 2014, FLSmidth κατά Επιτροπής, C-238/12 P, Συλλογή, EU:C:2014:284, σκέψεις 83 έως 85· της 19ης Ιουνίου 2014, FLS Plast κατά Επιτροπής, C-243/12 P, Συλλογή, EU:C:2014:2006, σκέψεις 85 και 87, και Hoechst κατά Επιτροπής, σκέψη 148 ανωτέρω, EU:T:2009:366, σκέψη 76).

153 Από τη νομολογία αυτή προκύπτει επομένως ότι το κριτήριο που πρέπει να ληφθεί υπόψη προκειμένου να εκτιμηθεί αν πρέπει να παρασχεθεί επιεικής μεταχείριση σε επιχείρηση είναι η πραγματική συμβολή της στον εντοπισμό ή στην απόδειξη παραβάσεως.

154 Από την ως άνω νομολογία προκύπτει επίσης ότι επιεικής μεταχείριση παρέχεται σε επιχείρηση, δηλαδή σε οικονομική μονάδα που υφίσταται τη στιγμή της υποβολής της αιτήσεως επιείκειας στην Επιτροπή.

155 Η αρχή της πραγματικής συνεργασίας της επιχειρήσεως αντικατοπτρίζεται στο σημείο 7 της ανακοινώσεως περί επιείκειας, καθώς και στο σημείο 11, στοιχείο α′, αυτής σχετικά με την απαλλαγή από το πρόστιμο, βάσει του οποίου η επιχείρηση συνεργάζεται πλήρως, ενεργώς και σε διαρκή βάση κατά τη διεξαγωγή των διοικητικών διαδικασιών της Επιτροπής, και στο σημείο 23, στοιχείο β′, δεύτερη παράγραφος, της εν λόγω ανακοινώσεως, σχετικά με τη μείωση του ποσού του προστίμου, το οποίο προβλέπει ότι η Επιτροπή μπορεί να λάβει υπόψη της τον βαθμό και τη διάρκεια της συνεργασίας της επιχειρήσεως μετά την ημερομηνία υποβολής των αποδεικτικών στοιχείων.

156 Επομένως, καμία μείωση του προστίμου δεν μπορεί να χορηγηθεί σε επιχείρηση ελλείψει πραγματικής συνεργασίας εκ μέρους της στη διαπίστωση της παραβάσεως.

157 Βάσει αυτών, το Δικαστήριο, με τις αποφάσεις που παρατίθενται στη σκέψη 152 ανωτέρω, έκρινε ότι εταιρία η οποία, για μέρος του χρονικού διαστήματος κατά το οποίο διήρκεσε η επίδικη παράβαση, ανήκε στην ενιαία οικονομική μονάδα που συνιστούσε μια επιχείρηση, αλλά είχε παύσει να ανήκει σε αυτήν κατά το χρονικό σημείο της συνεργασίας της με την Επιτροπή, δεν μπορεί να τύχει της επιεικούς μεταχειρίσεως που παρέχεται στην οικονομική μονάδα που συνεργάζεται πραγματικά με την Επιτροπή.

158 Το Δικαστήριο έκρινε επίσης βάσει των ανωτέρω ότι ουδόλως δικαιολογείται η επέκταση της μειώσεως του ποσού του προστίμου που χορηγήθηκε σε επιχείρηση λόγω της συνεργασίας της με την Επιτροπή σε άλλη επιχείρηση η οποία, ενώ κατά το παρελθόν ήλεγχε τον ενεχόμενο στην επίδικη παράβαση τομέα δραστηριότητας, δεν συνέβαλε η ίδια στην αποκάλυψη της παραβάσεως.

159 Πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο αποκλεισμός από την επιεική μεταχείριση λόγω μη συμβολής στην αποκάλυψη της παραβάσεως και μη πραγματικής συνεργασίας ισχύει, κατά το μέτρο αυτό, τόσο για την πρώην θυγατρική, στην περίπτωση που την αίτηση επιείκειας υπέβαλε η πρώην μητρική της, όσο και για την πρώην μητρική, στην περίπτωση που την αίτηση επιείκειας υπέβαλε η πρώην θυγατρική της.

Εκτίμηση στην προκειμένη υπόθεση

160 Εν προκειμένω, πρέπει πρώτον να υπομνησθεί ότι η αίτηση επιείκειας, η οποία πρέπει κατά τις προσφεύγουσες να περιλαμβάνει και τις ίδιες, υποβλήθηκε στις 28 Ιουνίου 2007 από την Arcelor España και τις θυγατρικές της, τη Mittal Steel Company και τις θυγατρικές της, συμπεριλαμβανομένης της Arcelor, και την Tréfileurope και τις θυγατρικές της, οι οποίες ζήτησαν ρητώς οποιαδήποτε απαλλαγή ή μείωση που θα χορηγηθεί στην Arcelor España να ισχύσει και για την Emesa και την Galycas, δεδομένου ότι η Arcelor España εξασφαλίζει τα δικαιώματα άμυνας αυτών των δύο εταιριών, σύμφωνα με τη σύμβαση πωλήσεως που συνήφθη μεταξύ της Arcelor España και της Companhia Previdente.

161 Επιβάλλεται ωστόσο η διαπίστωση ότι, παρά τη ρητή αναφορά στην αίτηση επιείκειας της 28ης Ιουνίου 2007 της Emesa και της Galycas, οι εταιρίες αυτές δεν ανήκουν τυπικώς στην επιχείρηση που αποτελείται από τους αιτούντες επιείκεια, πράγμα που δεν το υποστηρίζουν εξάλλου ούτε οι προσφεύγουσες.

162 Όμως, όπως προκύπτει από την παρατιθέμενη στη σκέψη 152 ανωτέρω νομολογία, για να τύχει μια εταιρία του ευεργετήματος της αιτήσεως επιείκειας, χωρίς να περιλαμβάνεται τυπικώς στους αιτούντες, η εν λόγω εταιρία πρέπει, κατά τη στιγμή της υποβολής της αιτήσεως, να ανήκει στην ίδια επιχείρηση με την επιχείρηση που υποβάλλει την αίτηση.

163 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δεδομένου ότι η Companhia Previdente απέκτησε την Emesa και την Galycas το 2004, αυτές δεν ανήκαν πλέον στην Arcelor España κατά τη στιγμή που αυτή υπέβαλε την αίτηση επιείκειας το 2007. Ορθώς επομένως η Επιτροπή επισήμανε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι οι ως άνω εταιρίες δεν ανήκαν πλέον στην επιχείρηση που υπέβαλε προς αυτήν αίτηση επιείκειας.

164 Παρατηρείται ότι η μείωση του 5 % που χορηγήθηκε στην Emesa και στην Galycas για τις πληροφορίες που οι ίδιες παρείχαν στην Επιτροπή το 2002 επεκτάθηκε και στην Arcelor España, λόγω του ότι, κατά τη στιγμή που οι προσφεύγουσες κοινοποίησαν τις πληροφορίες αυτές, η Arcelor España και οι προσφεύγουσες ανήκαν στην ίδια επιχείρηση.

165 Ακολούθως, πρέπει να εξεταστεί εάν, λαμβανομένων υπόψη των ειδικών περιστάσεων της προκειμένης υποθέσεως και παρά τις ανωτέρω σκέψεις, η Επιτροπή θα έπρεπε να παράσχει στις προσφεύγουσες την επιεική μεταχείριση που ζήτησε με την αίτηση επιείκειας η Arcelor España.

166 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση, πρώτον, ότι η ενεργή συνεργασία των προσφευγουσών με την Επιτροπή στη διαδικασία που οδήγησε στη έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως περιορίζεται στις πληροφορίες που παρείχαν στην Επιτροπή στο πλαίσιο της δικής τους αιτήσεως επιείκειας που υποβλήθηκε στις 25 Οκτωβρίου 2002, για την οποία η Επιτροπή χορήγησε μείωση του ποσού του προστίμου κατά 5 %.

167 Οι προσφεύγουσες επισημαίνουν, βεβαίως, ότι οι σημειώσεις της Emesa που κοινοποίησε η Arcelor España στο πλαίσιο της αιτήσεως επιείκειας της 28ης Ιουνίου 2007 προέρχονται από αυτές, εφόσον είχαν αποκτηθεί στο παρελθόν από πρώην υπάλληλο της Emesa, και ότι οι σημειώσεις αυτές επηρέασαν σημαντικά τη διάρκεια και τη βαρύτητα της παραβάσεως.

168 Ωστόσο, πρέπει να τονιστεί ότι η προέλευση των σημειώσεων αυτών και η αναμφισβήτητη αξία τους δεν αποδεικνύουν ενεργή συνεργασία των προσφευγουσών με την Επιτροπή. Από τον φάκελο προκύπτει αντιθέτως —και οι προσφεύγουσες δεν το αμφισβητούν— ότι οι σημειώσεις της Emesa που κοινοποιήθηκαν στην Επιτροπή από την Arcelor España ήταν στην κατοχή αυτής της τελευταίας και όχι στην κατοχή των προσφευγουσών και δεν αμφισβητείται ότι οι προσφεύγουσες δεν ήσαν ενήμερες για την αίτηση επιείκειας που υπέβαλε η Arcelor España, η οποία κράτησε απόρρητη την αίτηση αυτή σύμφωνα με τους ισχύοντες κανόνες.

169 Δεύτερον, η συμπεριφορά της Επιτροπής η οποία, αντίθετα προς όσα ισχυρίζεται, δεν ενημέρωσε εγκαίρως και σαφώς την Arcelor España για το ότι η αίτησή της επιείκειας δεν μπορούσε να επεκταθεί για να καλύψει την Emesa και την Galycas δεν αρκεί για να δημιουργήσει δικαίωμα των προσφευγουσών να επωφεληθούν από την αίτηση επιείκειας της Arcelor España.

170 Πράγματι, η ArcelorMittal España μπορεί, βεβαίως, να προσάψει στην Επιτροπή, υπό το πρίσμα της αρχής της χρηστής διοικήσεως, ότι δεν απάντησε στην από 28 Ιουνίου 2007 αίτηση επιείκειας της Arcelor España παρά μόνο στις 19 Σεπτεμβρίου 2008 και ότι δεν απέρριψε ρητώς το αίτημα επεκτάσεως της επιεικούς μεταχειρίσεως στην Emesa και την Galycas, ωστόσο αυτό δεν ασκεί επιρροή στη δυνατότητα των προσφευγουσών να τύχουν επιεικούς μεταχειρίσεως σε υπόθεση στην οποία δεν συνέβαλαν ενεργώς.

171 Για όλους τους ανωτέρω λόγους, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή, μην επεκτείνοντας, κατόπιν της αιτήσεως επιείκειας που υπέβαλε η Arcelor España, την επιεική μεταχείριση στην Emesa και στην Galycas, οι οποίες δεν το δικαιούνται, και μη χορηγώντας, ως εκ τούτου, σ' αυτές μείωση του ποσού του προστίμου ανάλογη με τη μείωση που χορήγησε στην ArcelorMittal España, δεν παραβίασε την αρχή της χρηστής διοικήσεως και το άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων ούτε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως και της δικαιοσύνης.

172 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

[παραλείπονται]

Επί των δικαστικών εξόδων

188 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

189 Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν και η Επιτροπή καθώς και το Συμβούλιο είχαν υποβάλει σχετικό αίτημα, οι προσφεύγουσες θα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα, καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Επιτροπή και το Συμβούλιο.

190 Εξάλλου, δυνάμει του άρθρου 139, στοιχείο α′, του Κανονισμού Διαδικασίας, αν το Γενικό Δικαστήριο υποβλήθηκε σε έξοδα που θα μπορούσαν να έχουν αποφευχθεί, ιδίως λόγω του προδήλως καταχρηστικού χαρακτήρα της προσφυγής, μπορεί να καταδικάσει τον διάδικο που τα προκάλεσε στην πληρωμή τους.

191 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, εν προκειμένω, με διάταξη της 16ης Μαΐου 2014, το Γενικό Δικαστήριο επέβαλε στην Επιτροπή την υποχρέωση να προσκομίσει το εμπιστευτικό κείμενο των εγγράφων που αποτελούσαν αντικείμενο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας της 17ης Δεκεμβρίου 2013 τα οποία δεν του είχε ακόμη διαβιβάσει.

192 Στις 23 Μαΐου 2014, η Επιτροπή κοινοποίησε στο Γενικό Δικαστήριο το μη εμπιστευτικό κείμενο των εγγράφων αυτών.

193 Με διάταξη της 12ης Ιουνίου 2014, το Γενικό Δικαστήριο υποχρέωσε την Επιτροπή να προσκομίσει το εμπιστευτικό κείμενο των εν λόγω εγγράφων.

194 Η Επιτροπή συμμορφώθηκε προς το αίτημα αυτό στις 16 Ιουνίου 2014.

195 Συνεπώς, λαμβανομένου υπόψη του ύψους των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε το Γενικό Δικαστήριο και τα οποία μπορούσαν να έχουν αποφευχθεί, η Επιτροπή πρέπει να υποχρεωθεί να καταβάλει στο Γενικό Δικαστήριο μέρος των εξόδων αυτών ύψους 1 500 ευρώ.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Οι Emesa-Trefilería, SA και Industrias Galycas, SA φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα καθώς και τα έξοδα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

3) Υποχρεώνει την Επιτροπή να καταβάλει στο Γενικό Δικαστήριο το ποσό των 1 500 ευρώ βάσει του άρθρου 139, στοιχείο α′, του Κανονισμού Διαδικασίας του, προκειμένου να πληρωθεί μέρος των εξόδων στα οποία χρειάστηκε να υποβληθεί το Γενικό Δικαστήριο.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 15 Ιουλίου 2015.

(υπογραφές)